

Зорі

Микола Костомаров

Вийду ніччю в чисте поле – гроби бовваніють,
Погляну я в чисте небо: там зорі зоріють.
Ясні зорі, красні зорі, любі зорі, милі!
Буду на вас поглядати, стоя на могилі.
Рівним рухом, живим духом на синім просторі,
Огнем грають, світом сяють неодмінні зорі!
Плинуть зорі без упину вічними шляхами;
Не нам, не нам, дітям праха, любоваться вами!
Нас неволя, наша доля, на світ породила,
Подразнила свободою, та й не вдовольнила;
Дала розум пізнавати, що ми дурні зроду,
Дала серце нарікати на власну природу,
Обіщала щастя-долю, а горе послала,
Підманила надією, а гроб дарувала!
Зорі світять, як світили, і будуть світити,
А ми, на їх подивившись, ляжем в землю тліти.
Дражнить вічність чоловіка з темній високості,
А могила очікує його трухлі кості!
Душа рветься все до неба – непривітне небо.
Непривітне, безотвітне – нас йому не треба!